

have havt en væsentlig Andeel i Landsthinget i den Modstand mod at gaae videre paa denne Vej, som det nu foreliggende Lovforslag bærer Vidne om, i Virkeligheden vare de, der gavede det stærkeste Stød her i Folkethinget til, at denne Forandring skete. Jeg seer mig istand til at betegne det ved Citater fra den Tid. Den ærede daværende Folkethingmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, som nu har været Medlem af Landsthingsudvalget, udtalte udtrykkelig: „Her i Thinget spørger igjen den ulykkelige Forestilling om en Tvedeling af Communerne, som gik gennem hele Forhandlingen af den kjøbenhavnske Communallov. Der er ikke mindste Grund til denne Tvedeling. Kommunen er en Enhed, der skal føle sig som en Enhed“ osv., „og ogsaa administreres som saadan.“ Et andet æret Medlem, der ogsaa dengang var Folkethingmand, nemlig for Svendborg, udtalte sig paa samme, aldeles utvivlsomme Maade om, at denne Tvedeling mellem Magistraten og Borgerrepræsentationen — jeg henviser her til 2den Behandling af den samme Sag i Folkethingstidenden for 13de Sessjon — burde man komme bort fra, og det ærede 3die Medlem af Udvalget, som jeg har hentydet til, var den daværende Indenrigsminister, der ligeledes sluttede sig til denne Side. Disse ærede Medlemmer gik ikke alene ind paa Forslaget af det nuværende ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) om, at Sammensmeltningen ved Afstemningen skulde finde Sted, men de gik videre; de bleve nemlig tillige Hovedforslagsstillere til, at der ved Thingets Behandling af Sagen kom et nyt, yderligere Moment ind i samme Retning, nemlig at alle Sager — ikke som hidtil kun de, om hvilke der var Uenighed tilstede, men alle Sager — herefter skulde forhandles i Fællesmøder. Dette er, som ærede Medlemmer ville see, en yderligere Forstærkning af Tanken om en Sammensmeltning af de to Afdelinger af Kommunen. Da vi nu ifjor, efter et Forslag af den ærede Indenrigsminister, kom til at forhandle om Kommunernes Styrelse, vil det erindres, at den ærede Minister jo egentlig kun bragte et Forslag frem, der paa enkelte nødvendige Punkter skulde afhjælpe Mangler i den nu-

værende Styrelse, medens derimod Folkethingsubvalget efter den Stemning, som syntes at være i Thinget, bragte det til, at et samlet Lovforslag om den hele kommunale Styrelse kom frem, og der kunde det ganske naturligt ikke undgaaes, at man maatte tage dette Spørgsmaal om Forhandlingsmaaden hos Administrationen og dennes Sammensætning i Communerne under fornyet Overveelse, og der var det da igjen ganske naturligt, at det Skridt, man havde begyndt paa, søgte man at give en mere heeltøbt Form. Man fandt, at Magistraten og Borgerrepræsentanterne efter Loven af 23de Januar 1862 i Virkeligheden ere blevne til en saadan Enhed, at der ikke var nogen egentlig Grund til længere af Navn at opretholde dem som to særskilte Legemer. Det var det, som mødte den største Modstand hos det andet Thing, og Udtrykket for, hvorledes det andet Thing ønsker Sagen ordnet, maa jo det nu foreliggende Forslag antages at være. Men her deler man saa Communalbestyrelsen paa en langt stærkere Maade igjen end i Tiden mellem 1862 og nu. Man gjør den igjen i Virkeligheden til to væsentligt særskilte Legemer, der vel have endeel fælles Forretninger, men hvor nota bene den ene Afdeling faaer nye selvstændige Functioner, som den ikke tidligere har havt. Jeg sigter her til den Bestemmelse, hvorved man ønsker at gjøre Magistraten til en særskilt executiv Magt i Kommunen. Det er nemlig efter min fulde Overbeviisning en Misforstaaelse, naar man synes at have troet, at hidtil har i Kommunen den udøvende Magt til Udførelse af den fælles Communalbestyrelses Beslutninger ligget hos Magistraten. Der er efter min Overbeviisning Intet i den tidligere Lovgivning, der tyder her derpaa, eller at det endog har været saa i Tiden mellem 1837 og 1862. Tværtimod er det udtrykkelig sagt i Forordningen af 24de October 1837, at enhver af Borgerrepræsentanterne har ligesaa fuldt som Magistraten en Ret og en Pligt til at paasee Udførelsen af de fælles Beslutninger, og naar der skulde spørges om, hvilken enkelt Person det vilde paahvile særlig at udføre eller tage Initiativet til Udførelsen af tagne Beslutninger, da maa Svaret utvivlsomt blive Borgmesteren, ikke som Magistrat eller Magistratsmedlem, men som Com-